

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 10 października 2016 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. S. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 października 2016 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz K. S. kwotę 180.00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

K. S. w dniu 8 listopada 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji z dnia 10 października 2016 r., znak: (...), odmawiającej przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury. Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazał, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa. Ubezpieczony stwierdził nadto, że nie jest w stanie przedłożyć dokumentu potwierdzającego wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) z powodu likwidacji pracodawcy (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, (...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 30 listopada 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Zdaniem organu rentowego odwołujący nie spełnił wymaganych warunków

do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uznał do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od dnia 20 czerwca 1980 r. do dnia 15 czerwca 1998 r. w (...) Spółdzielni (...) w J. z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach (k. 3 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S., urodzony w dniu (...), złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 2 sierpnia 2016 r. wniosek
o przyznanie prawa do emerytury (k. 1 a. e.).

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 30 kwietnia 1998 r., odwołujący był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w J. w okresie od dnia
20 czerwca 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1998 r. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony w okresie od dnia 30 kwietnia 1998 r. do dnia 13 czerwca 1998 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim (k. 14 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w oparciu o własne ustalenia wydał zaskarżoną decyzję z dnia 10 października 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił ubezpieczonemu prawa do uzyskania wcześniejszej emerytury. Oddział uznał za udowodnione 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy
w warunkach szczególnych okresu od dnia 20 czerwca 1980 r. do dnia 15 czerwca 1998 r.
w (...) Spółdzielni (...), ponieważ ubezpieczony nie przedłożył prawidłowo wystawionego dokumentu potwierdzającego wykonywanie pracy w warunkach szczególnych (k. 96 a. e.).

K. S. był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...)
w miejscowości J. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton typu N. ponad pełny wymiar czasu pracy. Ubezpieczony transportował mleko w cysternie mleczarskiej. Ubezpieczony dostarczał również produkty mleczarskie pojazdem skrzyniowym powyżej 3,5 ton do kontrahentów dokonując przy tym ich załadunku i rozładunku. Sporadycznie również dowoził pracowników. Kierowcy pomagali przy rozładunku towaru w sklepie. Ubezpieczony rozwoził towar po sklepach w godzinach 3:00-9:00, po czym dwie-trzy godziny zajmował mu dojazd do rolników po mleko, które zawoził następnie do pasteryzacji. Praca była wykonywana przez cały rok niezależnie od panującej aury. Przy awarii cysterny, ubezpieczony dostawał samochód zastępczy. Odwołujący nie miał dłuższej nieobecności w pracy (zeznania świadków J. D., G. P. i B. S. oraz przesłuchanie odwołującego – k. 22-24 i 74-77 a. s.).

W opinii głównej z dnia 29 czerwca 2017 r. sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy- mgr J. P. wskazano, że prace wykonywane przez ubezpieczonego w okresie od dnia 20 czerwca 1980 r. do dnia 15 czerwca 1998 r.
nie spełniają przesłanki wykonywania prac w szczególnych warunkach. Odwołujący przemiennie wykonywał pracę kierowcy samochodu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienione w Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz prace nie objęte tym Wykazem. Ubezpieczony również wykonywał czynności związane z załadunkiem i rozładunkiem towarów dostarczanych do sklepów oraz przewozem osób pojazdami innymi niż autobusy o liczbie miejsc większej niż 15 (k. 28-33 a. s.).

Na skutek dwukrotnych zarzutów odwołującego, wyjaśnień ustnych biegłego sądowego, a także ponownego przesłuchania dotychczasowych świadków oraz świadka B. S. została wydana opinia uzupełniająca przez biegłego sądowego. Na jej podstawie Sąd ustalił, że sporny okres zatrudnienia podlega zaliczeniu do pracy wykonywanej przez odwołującego w warunkach szczególnych. Odwołujący pracę swą wykonywał stale przez ponad pełny wymiarze czasu pracy. Dostawa towarów przy ich załadunku i rozładunku, a także dowóz pracowników samochodem N. miała charakter incydentalny. Praca odwołującego w (...) Spółdzielni (...) w J. w okresie od dnia 20 czerwca 1980 r. do dnia 15 czerwca 1998 r. podlega uznaniu za wykonywaną w szczególnych warunkach, bowiem odpowiada rodzajowi prac - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienionemu w Dziale VIII, poz. 2, Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Prace te były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na zajmowanym stanowisku przez odwołującego (k. 40-41, 49-52, 60-61 i 83-89 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów, w tym akt emerytalnych, zeznań świadków J. D., G. P., B. S. i w charakterze strony odwołującego oraz opinii głównej i uzupełniającej biegłego sądowego. Przedłożone dokumenty stanowią obiektywny oraz w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Świadców to osoby, które pracowały z odwołującym w spornym okresie czasu, a więc znały doskonale specyfikę jego pracy. Zeznania świadków były logiczne i spójne oraz korelowały z materiałem dowodowym w postaci dokumentów

i z uzupełniającą opinią biegłego, zatem Sąd uznał je za wiarygodne i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych niniejszej sprawy. Ponadto treść i wnioski wyprowadzone z opinii uzupełniającej biegłego sądowego nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania, co czyniło ją wiarygodnym dowodem w sprawie.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 10 października 2016 r., znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą” stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura

po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w powołanym art. 184 ustawy nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle

i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43). Jednakże nabycie uprawnień

z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym, charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie

z powołanym rozporządzeniem mężczyzna nabywa prawo do emerytury po spełnieniu wszystkich przesłanek wymienionych w § 3 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia jeśli:

1. legitymuje się 25 letnim okresem pracy liczoną łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);

1. wykonuje pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;

2. osiągnie wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia);

3. zatrudnionym jest przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie spornym było, czy praca wykonywana przez odwołującego w (...) Spółdzielni (...) w okresie od dnia 20 września 1980 r. do dnia

15 czerwca 1998 r. miała charakter i podlegała zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych. Spełnienie innych warunków, od których zależy przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury pozostawało bezsporne. Nie podlega wątpliwości, że z dniem 3 marca 2016 r. ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat oraz legitymował się co najmniej 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Jak wynika z akt emerytalnych, zeznań świadków oraz z treści opinii uzupełniającej niezależnego biegłego sądowego z zakresu BHP, odwołujący od dnia 20 czerwca 1980 r. do dnia 15 czerwca 1998 r. pracował w (...) Spółdzielni (...) w J. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (cysterny) o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 t., które zostały ujęte w wykazie A, Dziale VIII – W transporcie i łączności, pod pozycją 2 – Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony rozporządzenia. Wyżej wymienioną pracę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku z powyższym na mocy obowiązujących przepisów prawa należy wskazać, że odwołujący legitymuje się odpowiednim stażem pracy, który uprawnia go do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie, w tym dowody z dokumentów, zeznania świadków, a w szczególności niekwestionowane wnioski zawarte w uzupełniającej opinii biegłego sądowego wykazało, że ubezpieczony wypełnia niezbędne przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do spornego świadczenia. Wobec tych wszystkich okoliczności, Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja jest błędna i podlega zmianie, albowiem odwołujący ma prawo do przejścia na wcześniejszą emeryturę z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Na marginesie rozważań prawnych Sąd ustalił, że odwołujący był zatrudniony w spornym okresie czasu do dnia 30 kwietnia 1998 r., bowiem od tej daty do dnia 13 czerwca 1998 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Sąd zważył, że na podstawie obowiązujących przepisów ustawy nie można zaliczyć odwołującemu do pracy w warunkach szczególnych okresu, kiedy faktycznie nie realizował obowiązków wynikających z umowy o pracę. Tym niemniej opisywana okoliczność pozostaje bez wpływu na zasadność przyznania przedmiotowego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:(...)

(...)